Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (četvrto vijeće)

3. srpnja 2019.*

„Javna služba – Osoblje EIB-a – Organizacija službi – Otpuštanje iz službe – Pristup elektroničkoj pošti i računalnim vezama – Predsudski postupak – Dopuštenost – Pravna sigurnost – Pravo na saslušanje – Pretpostavka nedužnosti – Završno izvješće OLAF-a – Obveza obrazlaganja – Odgovornost – Imovinska šteta – Neimovinska šteta”

U predmetu T-573/16,

PT, član osoblja Europske investicijske banke, kojeg zastupa E. Nordh, odvjetnik,

tužitelj,

protiv

Europske investicijske banke (EIB), koju su u početku zastupali G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams i G. Faedo, potom G. Faedo i M. Loizou, u svojstvu agenata, uz asistenciju M. Johanssona, B. Wägenbaura, odvjetnici, i J. Curralla, *barrister*,

tuženika,

povodom zahtjeva na temelju članka 270. UFEU-a i članka 50.a Statuta Suda Europske unije za, s jedne strane, poništenje odluka EIB-a od 13. travnja, 12. svibnja, 16. lipnja i 20. listopada 2015., 6. lipnja 2016. te 7. veljače 2017. o tužiteljevu otpuštanju iz službe, odluke EIB-a od 18. lipnja 2015. o zabrani tužitelju pristupa njegovoj elektroničkoj pošti i računalnim vezama EIB-a te odluka EIB-a da mu neće dostaviti njegove obračune plaća te o brisanju njegova imena iz organigrama koji je objavljen na EIB-ovu intranetu te, s druge strane, naknadu štete koju je tužitelj navodno pretrpio,

OPĆI SUD (četvrto vijeće),

u sastavu: H. Kanninen (izvjestitelj), predsjednik, J. Schwarcz i C. Iliopoulos, suci,

tajnik: P. Cullen, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka i nakon rasprave održane 23. siječnja 2018.,

donosi sljedeću

Presudu [1]

[*omissis*]

* Jezik postupka: švedski

1 Objavljuju se samo one točke presude čije objavljivanje Opći sud smatra potrebnim.

III. Pravo

[*omissis*]

D. Meritum

1. Zahtjev za poništenje

[*omissis*]

a) Prvi dio prvog tužbenog razloga, koji se temelji na povredi načela pravne sigurnosti

[*omissis*]

2) Osnovanost prvog dijela prvog tužbenog razloga

233 Valja podsjetiti na to da je pravna sigurnost, čiji je sastavni dio načelo predvidljivosti (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, t. 135. i navedenu sudsku praksu), opće načelo prava Unije. Tim se načelom nastoji osigurati predvidljivost situacija i pravnih odnosa koji proizlaze iz prava Unije (vidjeti presudu od 4. svibnja 2016., Andres i dr./ESB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, t. 35. i navedenu sudsku praksu) te se zahtijeva da svaki akt administracije koji proizvodi pravne učinke bude jasan i precizan tako da zainteresirane osobe mogu nedvojbeno znati koja su njihova prava i obveze te da u skladu s tim postupaju (vidjeti u tom smislu presudu od 27. siječnja 2016., DF/Komisija, T-782/14 P, EU:T:2016:29, t. 45. i navedenu sudsku praksu). Taj se zahtjev osobito nameće ako predmetni akt može imati negativne posljedice za zainteresiranu osobu (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, t. 135.).

234 Slijedom navedenog, s jedne strane, pravna sigurnost traži da obvezujuća snaga svakog akta koji proizvodi pravne učinke proizlazi iz odredbe prava Unije koja mora biti izričito navedena kao pravna osnova i koja propisuje pravni oblik koji taj akt mora imati (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., Deza/ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, t. 135. i navedenu sudsku praksu). Taj se zahtjev nameće i u pogledu obveze obrazlaganja (vidjeti u tom smislu presudu od 1. listopada 2009., Komisija/Vijeće, C-370/07, EU:C:2009:590, t. 55.).

235 Izostavljanje upućivanja na konkretnu odredbu, doduše, ne može činiti bitnu povredu kada se pravna osnova predmetnog akta može utvrditi na temelju njegovih drugih elemenata. Izravno navođenje nužno je međutim kada u slučaju njegova izostanka za zainteresirane subjekte i sud Unije nije izvjesno koja je točna pravna osnova tog akta (presuda od 14. lipnja 2016, Komisija/McBride i dr., C-361/14 P, EU:C:2016:434, t. 48.).

236 S druge strane, načelo pravne sigurnosti zahtijeva da su posljedice predmetnog akta predvidljive (vidjeti u tom smislu presudu od 12. lipnja 2015., Health Food Manufacturers' Association i dr./Komisija, T-296/12, EU:T:2015:375, t. 86.).

237 Međutim, opseg pojma predvidljivosti u velikoj mjeri ovisi o sadržaju predmetnog akta, o području na koje se odnosi te o tome tko je njegov adresat. Osobito, taj se pojam ne protivi čak ni tomu da dotična osoba mora potražiti odgovarajuće pravne savjete kako bi ocijenila, u razumnoj mjeri s obzirom na okolnosti, posljedice koje određena radnja može izazvati (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 28. lipnja 2005., Dansk Rørindustri i dr./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P do C-208/02 P i C-213/02 P, EU:C:2005:408, t. 219.).

238 U ovom slučaju valja napomenuti, kao što ističe tužitelj, da pojam otpuštanja iz službe nema izričitu osnovu ni u Pravilniku o osoblju iz 2009. ni u bilo kojem drugom propisu Unije. Iz sadržaja spisa ne proizlazi da je primjena mjera kao što je tužiteljevo otpuštanje iz službe česta ili barem poznata praksa unutar EIB-a i općenito institucija Unije. Na sastancima održanima 13. ožujka i 15. lipnja 2015. izričito je naglašena „posebna" narav tužiteljeva otpuštanja iz službe.

239 Međutim, niti iz odluke od 13. travnja 2015. niti iz odluke od 12. svibnja 2015. nije razvidna pravna osnova na kojoj je EIB odredio tužiteljevo otpuštanje iz službe. Te su odluke vrlo kratke i ne navode nikakva pravna pravila ni elemente koji bi omogućili tužitelju da odredi tu pravnu osnovu. Naime, u odluci od 13. travnja 2015. EIB upućuje na tužiteljev „položaj na radnom mjestu", istragu Glavne inspekcije te interese službe i tužitelja te bez više detalja navodi da je tužitelj „privremeno oslobođen svojih profesionalnih obveza" i da njegova prava iz Pravilnika o osoblju ostaju nepromijenjena. Odluka od 12. svibnja 2015. još je sažetija s obzirom na to da se ograničava na upućivanje na nastavak istrage, zadovoljstvo tužitelja i njegovih nadređenih te moguće tužiteljevo preraspoređivanje.

240 Međutim, osim izostanka upućivanja na pravnu osnovu tužiteljeva otpuštanja iz službe u odlukama od 13. travnja i 12. svibnja 2015., EIB tijekom više mjeseci nije odgovarao na tužiteljeve zahtjeve za pojašnjenje u tom pogledu te ga je tek preko direktora Uprave za odnose sa zaposlenicima i upravne poslove obavijestio da otpuštanje iz službe nije suspenzija na temelju članka 39. Pravilnika o osoblju iz 2009. Tako nije sporno da EIB, među ostalim, nije odgovorio na elektroničku poštu od 13. ožujka 2015. kojom je tužitelj izričito tražio da „navede pravnu osnovu odluke" o otpuštanju iz službe koju je EIB namjeravao donijeti (vidjeti točku 224. ove presude). Tek je 16. lipnja 2015., nakon isteka odluka od 13. travnja i 12. svibnja 2015. te na izričit zahtjev tužiteljevih savjetnika, EIB utvrdio široku ovlast prosudbe koju uprava ima za organizaciju svojih službi te dužnost brižnog postupanja na kojima je utemeljio tužiteljevo otpuštanje iz službe.

241 U tim okolnostima tužitelj prije 16. lipnja 2015., unatoč svojem pravnom obrazovanju te unatoč tomu što je potražio odgovarajuće savjete, nije mogao otkloniti dvojbe u pogledu pravne osnove na kojoj se temelje odluke od 13. travnja i 12. svibnja 2015. Stoga valja zaključiti da je EIB tužitelja ostavio u položaju duže neizvjesnosti u pogledu dosega tih odluka. Zbog toga tužitelj nije mogao nedvojbeno znati svoja prava i obveze te na temelju toga postupati.

242 Taj se zaključak nameće tim više što, kao što u biti ističe tužitelj, tumačenje pojma „otpuštanje" (iz službe) i izraza „oslobođen" (njegovih profesionalnih obveza) koje je EIB namjeravao dati u odlukama od 13. travnja i 12. svibnja 2015. znatno odstupa od njihova uobičajenog značenja. Naime, pojam otpuštanje u uobičajenom značenju znači dopuštenje ne učiniti nešto što je propisano. Što se tiče izraza „oslobođen", on u uobičajenom značenju znači oslobođenje od obveze učiniti nešto je propisano. Međutim, u ovom slučaju EIB se pojmom otpuštanje i izrazom „oslobođen" koristio da utvrdi zabranu učiniti nešto što je propisano. Kao što je EIB izričito priznao na raspravi, tužitelj „nije smio raditi" zbog njegova otpuštanja iz službe. Prepiska između tužitelja i EIB-a potvrđuje tu dvosmislenost. Tako je direktor Uprave „Financijski rizici" u GU RM tužitelja „pozvao na red" zbog odgovora na službenu poruku elektroničke pošte od 15. travnja 2015. Međutim, potonji tužitelju nije naveo da mu je zabranjeno raditi, nego da samo „službeno nije na dužnosti" te da se ne očekuje da radi i odgovara na elektroničku poštu.

243 Iz toga proizlazi da su zbog neodređivanja primijenjene pravne osnove odluke od 13. travnja i 12. svibnja 2015. zahvaćene povredom načela pravne sigurnosti kao i nedostatkom obrazloženja.

244 Suprotno tomu, u odlukama od 16. lipnja i 20. listopada 2015. jasno i precizno se određuje njihova pravna osnova ili one barem sadržavaju podatke koji tužitelju omogućuju da je nedvojbeno odredi.

245 Odluka od 16. lipnja 2015. tako, među ostalim, utvrđuje sljedeće:

„Nadalje, u pogledu Vašeg zahtjeva za razjašnjenje pravne osnove za otpuštanje koji su podnijeli Vaši odvjetnici dopisom od 3. lipnja 2015., molimo primite na znanje da EIB, kao sve ostale institucije Unije, ima široke diskrecijske ovlasti u pogledu organizacije svojih službi i svojeg osoblja. Te ovlasti uključuju određivanje otpuštanja iz službe, osobito, u skladu sa sudskom praksom, ako je uprava suočena s događajima koji su nespojivi s redom i spokojnošću službe. EIB mora intervenirati svim potrebnim snagama i odgovoriti brzinom i pažnjom koje zahtijevaju okolnosti konkretnog slučaja kako bi se utvrdile činjenice i, kada se utvrdi uzrok, pronašla prikladna rješenja.

Slijedom navedenog, u okolnostima poput onih u ovom predmetu EIB je, s jedne strane, poduzeo privremene hitne administrativne mjere koje je smatrao da su potrebne za ponovnu uspostavu spokojnih radnih uvjeta u skladu sa zahtjevima načela dobre uprave i brižnog postupanja. Te su mjere donesene s brižnosti koja se zahtijeva od EIB-a kada se bavi položajem neke osobe.

S druge strane, EIB je pokušao brzo utvrditi relevantne činjenice u pogledu situacije ili iznesenih optužbi kako bi odlučio o dodatnim mjerama. S obzirom na narav situacije u ovom slučaju EIB je postupao s osobitom pažnjom.

[…]

Ova potvrda Vašeg otpuštanja uglavnom se temelji na:

(a) snažnom interesu službe koji od EIB-a zahtijeva formalne zaštitne mjere kako bi se riješila situacija na Vašem radnom mjestu na kojem su odnosi između Vas i Vašeg nadređenog u ovom trenutku postali neodrživi tako da je redovno djelovanje službe postalo nemoguće. Nastavak djelovanja odjela nije bilo moguće postići bez razdvajanja Vas i Vašeg neposredno nadređenog;

(b) obvezi uzimanja u obzir interesa Vašeg nadređenog koji se osjećao ugroženo zbog Vašeg ponašanja te više nije bio u mogućnosti obavljati svoje profesionalne aktivnosti;

(c) obvezi uzimanja u obzir Vaših interesa u smislu da uprava ima odgovornost ne izlagati Vas osobama protiv kojih ste iznijeli optužbe.”

246 Odluka od 20. listopada 2015. „potvrđuje” tužiteljevo otpuštanje iz službe, navodi da je pitanje o korištenoj pravnoj osnovi prethodno riješeno te navodi sljedeće detalje:

„Otpuštanje iz službe u potpunosti je u okviru nadležnosti uprave EIB-a te osobito u okviru ovlasti i nadležnosti predsjednika EIB-a za upravljanje osobljem EIB-a u njegovoj službenoj funkciji Tijela za imenovanje, u skladu s Protokolom br. 5 o Statutu EIB-a i Poslovnikom EIB-a (članak 23. stavak 3.).”

247 Međutim, sama okolnost da odluke od 16. lipnja i 20. listopada 2015. izričito određuju ili tužitelju omogućuju da s lakoćom odredi pravnu osnovu nije dovoljna za zaključak da su u skladu sa zahtjevima načela pravne sigurnosti. Također je bilo potrebno da, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 233., 234. i 236. ove presude, tužitelj bude u mogućnosti odrediti doseg, osobito vremenski, tih odluka s dovoljnim stupnjem preciznosti te tako utvrditi tijekom kojeg razdoblja je otpušten iz službe. Taj se zahtjev nameće tim više jer duže otpuštanje iz službe kao što je ono koje se primijenilo na tužitelja nije samo jednako odluci o suspenziji dužnosti na temelju članka 39. Pravilnika o osoblju iz 2009. jer mu se oduzima mogućnost obavljanja njegovih dužnosti (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 16. prosinca 2015., DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, t. 39. i 40.), nego može imati i ozbiljne nepovoljne posljedice na njegovu profesionalnu, administrativnu i financijsku situaciju.

248 Naime, kao prvo, duže otpuštanje iz službe kao ono koje se primijenilo na tužitelja može nepovoljno utjecati na njegova prava iz Pravilnika o osoblju. S obzirom na to da mu je zabranjeno raditi, član osoblja EIB-a koji je, kao tužitelj, otpušten iz službe tijekom dužeg razdoblja ne može se valjano ocijeniti na temelju članka 22. Pravilnika o osoblju iz 2009. te zbog toga ni promaknuti na temelju zasluga u skladu s člankom 23. istog pravilnika.

249 Kao drugo, duže otpuštanje iz službe kao ono koje se primijenilo na tužitelja može nepovoljno utjecati na njegova financijska prava. To bi bio slučaj čak i ako, kao u ovom predmetu, zainteresirana osoba nastavlja primati plaću tijekom cijelog razdoblja njezina otpuštanja iz službe. Valja naime podsjetiti na to da plaća člana osoblja EIB-a kao što je tužitelj, uz plaću može sadržavati još i, među ostalim, godišnje premije iz Priloga II. Pravilniku o osoblju iz 2009. Međutim, s obzirom na to da duže otpuštanje iz službe kao ono koje se primijenilo na tužitelja sprječava ocjenjivanje njegova rada tijekom dužeg razdoblja (vidjeti točku 245. ove presude), u stvarnosti mu se oduzima mogućnost dodjele tih premija. S obzirom na to da u takvom slučaju nema pravo ni na promaknuće (vidjeti točku 248. ove presude), isto tako nema mogućnost povećanja plaće koje prati svako promaknuće u skladu s člankom 23. Pravilnika o osoblju iz 2009.

250 Kao treće, s obzirom na to da se članu osoblja EIB-a na kojeg se primjenjuje duže otpuštanje iz službe, kao što je tužitelj, ne dodjeljuju nikakve zadaće, on se može, neovisno o tome što nastavlja primati plaću, pozivati na povredu neimovinskih interesa (vidjeti u tom smislu presudu od 16. prosinca 2015., DE/EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, t. 42.) te načela usklađenosti razreda i radnog mjesta u skladu s kojim zadaće dužnosnika ili službenika Unije ne mogu biti mnogo manje od onoga što odgovara njihovu razredu i radnom mjestu, uzimajući u obzir njihovu narav, značaj i opseg (presude od 23. ožujka 1988., Hecq/Komisija, 19/87, EU:C:1988:165, t. 7. i od 28. svibnja 1998., W/Komisija, T-78/96 i T-170/96, EU:T:1998:112, t. 104.). Naime, suprotno onomu što tvrdi EIB, doseg tog načela ničime nije ograničen na odluke o preraspodjeli (vidjeti u tom smislu presudu od 8. svibnja 2008., Kerstens/Komisija, F-119/06, EU:F:2008:54, t. 45.).

251 Međutim, za razliku od ne samo odluka od 13. travnja i 12. svibnja 2015. čije je trajanje izričito ograničeno na jedan mjesec nego i odluke o suspenziji u skladu s člankom 39. Pravilnika o osoblju iz 2009. koja može trajati najduže tri mjeseca osim u slučaju kaznenog progona, odluke od 16. lipnja i 20. listopada 2015. ne sadržavaju nikakvo ograničenje trajanja. Doduše, te odluke upućuju na privremenu narav tužiteljeva otpuštanja iz službe te u biti detaljnije određuju da njegovo trajanje ovisi o nastupanju budućeg događaja. Treba, međutim, utvrditi da datum nastupanja tog događaja nije bilo moguće dovoljno precizno odrediti u trenutku donošenja tih odluka.

252 Naime, odluka od 16. lipnja 2015. ograničava se na to da završetak tužiteljeva otpuštanja iz službe uvjetuje zaključenjem „službene istrage” OLAF-a. Pojma službena istraga nema u Uredbi br. 883/2013 niti u Uredbi br. 1073/1999 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o istragama koje provodi Europski ured za borbu protiv prijevara (OLAF) (SL 1999., L 136, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str. 100.) koju je stavila izvan snage. Međutim, iz zapisnika sa sastanka održanog 15. lipnja 2015. proizlazi, suprotno onomu što je navedeno tužiteljevim podnescima, da taj pojam ne upućuje na pojam „administrativne istrage” koji se definira u članku 2. točki 4. Uredbe br. 883/2013, nego općenito na postupak pred OLAF-om koji završava sastavljanjem izvješća o istrazi. Naime, tijekom tog sastanka direktor Uprave za odnose sa zaposlenicima i upravne poslove tužitelja je obavijestio da je predviđeno produženje njegova otpuštanja iz službe do trenutka kada OLAF-ovo izvješće postane dostupno.

253 Isto tako, odluka od 20. listopada 2015. ograničava se na to da završetak tužiteljeva otpuštanja iz službe uvjetuje okončanjem OLAF-ova „rada”. Pojam „rad” ne upotrebljava se na taj način u Uredbi br. 883/2013 niti u Uredbi br. 1073/1999. Međutim, uzimajući u obzir razmatranja navedena u točki 252. ove presude, tužitelj je mogao razumjeti da, jednako kao pojam službena istraga, pojam rad općenito upućuje na postupak pred OLAF-om koji završava sastavljanjem izvješća o istrazi.

254 Valja, međutim, napomenuti da Uredba br. 883/2013 ne utvrđuje vremensko ograničenje za sastavljanje OLAF-ova izvješća o istrazi. Ta uredba samo navodi, bez više detalja, da se OLAF-ovo izvješće o istrazi sastavlja „[k]ad […] završi" administrativnu istragu ili „po završetku" administrativne istrage koja se definira u članku 2. točki 4. te uredbe i čije trajanje nije ograničeno. Naime, člankom 7. stavkom 8. navedene uredbe predviđa se da ako se istraga ne može zatvoriti u roku od 12 mjeseci od njezina otvaranja, glavni direktor OLAF-a po isteku tih 12 mjeseci i svakih šest mjeseci nakon toga izvještava nadzorni odbor OLAF-a, pri čemu navodi razloge i predviđene korektivne mjere kojima se ubrzava istraga.

255 Izjave direktora Uprave za odnose sa zaposlenicima i upravne poslove EIB-a na sastanku održanom 15. lipnja 2015., koji je bio sazvan radi saslušanja tužitelja prije donošenja odluke od 16. lipnja 2015., potvrđuju poteškoće pri ikakvom preciznijem ili izvjesnijem predviđanju završetka postupka pred OLAF-om. Naime, na tom je sastanku direktor Uprave za odnose sa zaposlenicima i upravne poslove EIB-a tužitelja obavijestio da je predviđeno produženje njegova otpuštanja iz službe do trenutka kada OLAF-ovo izvješće postane dostupno te da „se očekuje da će se to dogoditi prije ljetnih praznika, ali da se to ne može jamčiti jer EIB nema nikakvu kontrolu nad postupcima OLAF-a".

256 U tim okolnostima tužitelj nije mogao dovoljno precizno utvrditi vremenski doseg odluka od 16. lipnja i 20. listopada 2015. Tužitelj stoga nije mogao nedvojbeno znati svoja prava i obveze te na temelju toga postupati.

257 Stoga je u donošenju odluka od 16. lipnja i 20. listopada 2015., jednako kao odluka od 13. travnja i 12. svibnja 2015., počinjena povreda načela pravne sigurnosti.

258 EIB-ov argument da se sukob tužitelja i njegova nadređenog može riješiti samo otpuštanjem iz službe jer tužitelja nije bilo moguće premjestiti u drugu službu niti uputiti u drugo tijelo ne može dovesti u pitanje taj zaključak. Naime, široka ovlast prosudbe koju EIB smatra da ima za organizaciju svojih službi s obzirom na zadaće koje su mu dodijeljene te za raspored osoblja koje mu je na raspolaganju u tu svrhu nije neograničena. Naprotiv, ta se ovlast mora izvršavati u interesu službe i u skladu s načelom usklađenosti razreda i radnog mjesta (vidjeti presudu od 19. lipnja 2015., Z/Sud Europske unije, T-88/13 P, EU:T:2015:393, t. 105. i navedenu sudsku praksu) kao i dužnosti brižnog postupanja, općim načelima prava Unije i temeljnim pravima zainteresirane osobe (vidjeti u tom smislu presude od 13. prosinca 2017., HQ/OCVV, T-592/16, neobjavljena, EU:T:2017:897, t. 26. i 27., od 2. svibnja 2007., Giraudy/Komisija, F-23/05, EU:F:2007:75, t. 141. i od 9. listopada 2007., Bellantone/Revizorski sud, F-85/06, EU:F:2007:171, t. 61.). Navedena ovlast stoga upravi nije mogla omogućiti da zaobiđe zahtjeve načela pravne sigurnosti ili načela usklađenosti razreda i radnog mjesta kako bi tužitelju uskratila obavljanje profesionalne aktivnosti tijekom dužeg razdoblja čije trajanje nije bilo moguće točnije odrediti te s ozbiljnim nepovoljnim posljedicama koje se navode u točkama 247. do 250. ove presude.

259 Ako je EIB smatrao da je tužiteljevo ponašanje ozbiljan razlog zbog kojeg je moguć otkaz bez otkaznog roka, trebao je u vezi s time provesti stegovni postupak te ga suspendirati na temelju članka 39. Pravilnika o osoblju iz 2009. Suprotno tomu, ako je EIB smatrao, kao što je tvrdio na raspravi, da tužiteljevo ponašanje nije obuhvaćeno područjem primjene te odredbe, nego da je s tužiteljem nemoguća daljnja suradnja, trebao je uz poštovanje primjenjivih pravila raskinuti njegov ugovor u skladu s člankom 16. Pravilnika o osoblju iz 2009.

260 Stoga treba prihvatiti prvi dio prvog tužbenog razloga i, prema tome, poništiti odluke od 13. travnja, 12. svibnja, 16. lipnja i 20. listopada 2015.

[*omissis*]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (četvrto vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Poništavaju se odluke Europske investicijske banke (EIB) od 13. travnja, 12. svibnja, 16. lipnja i 20. listopada 2015., od 6. lipnja 2016. te od 7. veljače 2017. o otpuštanju osobe PT iz službe kao i odluka EIB-a od 18. lipnja 2015. o zabrani osobi PT pristupa njezinoj elektroničkoj pošti i računalnim vezama EIB-a.**

2. **EIB-u se nalaže da osobi PT na ime neimovinske štete koju je pretrpjela isplati iznos od 25 000 eura uvećan za zatezne kamate, računajući od dana objave ove presude, prema stopi koju primjenjuje Europska središnja banka (ESB) na svoje glavne operacije refinanciranja, uvećanoj za tri i pol postotna boda.**

3. **U preostalom dijelu tužba se odbija.**

4. **Nalaže se EIB-u snošenje troškova.**

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 3. srpnja 2019.

Potpisi